

Рис. 7.9. Увеличено изображение на Поджо Брачолини
уж от XV в. От [1374], с. 92.

дичи, Сфорца, д'Есте, английски аристократи, Бургундският херцогски дом, кардиналите Орсини, Колона, богаташи като Бартоломео ди Бардис, университетите, които по онова време... или почват да събират библиотеките си, или усърдно разширяват старите си книгохранилища“ [21], с. 363–366.

Да преминем сега към историята около откриването на книгите на Тацит.

Основните копия от книги на Тацит – така наречените първи и втори медиейски копия се пазят във Фло-

ренция, в едно книгохранилище, а Поджо е бил един от неговите създатели и директори. Според Скалигеровата хронология тези копия са прототипи на **ВСИЧКИ ДРУГИ ДРЕВНИ КОПИЯ НА КНИГИ ОТ ТАЦИТ.**

Първото печатно издание на Тацит е от уж 1470 г. – направено е по второто медиейско копие или по негово копие, което се пазело уж във Венеция, в библиотеката „Св. Марко“. **„НО ТО ИЗЧЕЗВА, А МОЖЕ И НИКОГА ДА НЕ Е БИЛО ТАМ“** [21], с. 366–368.

„Двете медиейски копия... съдържат ВСИЧКО, СТИГНАЛО ДО НАС ОТ ИСТОРИЧЕСКИТЕ ПРОИЗВЕДЕНИЯ НА ТАЦИТ“ [21], с. 366–368.

Скалигеровата хронология е на мнение, че Тацит се е родил в интервала между 55–57 г. от н.е. „Годината на смъртта му е неизвестна“ [833], т. 2, с. 203, 211. Та затова се предполага, че Тацит е живял уж през I в. от н.е.

После името му изчезва в течение на дълги векове – чак до епохата на Възраждането [833]. Гошар и Рос събират всичко за Тацит от времето преди Поджо да намери книгите му през XV в. Оказва се, че тази информация